

Bibelskolen.

Af A. F. B. Iger, Elias Kirken.
(Efter „Kr. Dgbl.“)

At vinde sin Bibel.

Det er den paatænkte Bibelskoles Maal at hjælpe Folk til at vinde deres Bibel, — finde den og vinde den — eje den og bruge den.

Georg Brandes har jagt, at Bibelen er den mest udbredte og mindst læste Bog i Danmark. Det første har han Ret i, det andet ikke.

Men sikkert er det, at mange, mange kunde have Behov at se at finde og vinde deres Bibel. Mange vilde maaske allerede have Brevet nok med at finde den! De har den, det ved de, — Manden fik den jo af sin gamle Bedstemoder ved sin Konfirmation, og Konen fik sin af Søndagskolen; men hvor er den nu? Brevet kommer, og der skal være Hjemmedaag, og han spørger efter Bibelen, — Kommoden endevendes, Klædefabets Bund gennemrodes; men hvor er Bibelen?

Eller den ligger i Bogskabet bag de flæbne Glasruder, saa fin, saa fin med bladt Chagrinbind og forgyldt Navnetræk, — og Bladene flæber sammen af aldrig aabnet Guldfruits Støv og anklager Eieren ved sin ubrugte Uoplyfthed.

Og mange, som nok kan finde deres Bibel, fik aldrig rigtig bundet den.

Læg Mærke til, at i Beskrivelsen af Guds fulde Ristning, som Paulus omtaler i Efs. 6, nævner han ikke mindre end to Gange Guds Ord. Der er først den praktiske Brug af det: „Mandens Sværd, som er Guds Ord“. Det var dette Sværd, Jesus brugte, da han tre Gange i Efrenen slog Satan med sit magtige: „Der staar ikrevet!“ — Det er der mange, der kender og bruger den Dag i Dag.

Men saa er der dette med at have „Gødderne ombundne med Skamheredighed, Færdighed, i Fredens Evangelium“.

Det hører ogsaa med til Guds fulde Ristning. Og saa dette hører med til at eje og at kunne bruge sin Bibel.

Hvor er det en Ynk at se saa mange, mange troende Menneker, der „taager bildomt hid og did“ i deres Bibel! De kender nok til at kunne bruge Mandens Sværd i Striden; men de er ikke rigtig hjemme — har ingen rigtig Færdighed i Fredens Evangelium.

Jeg mindes en ung Bapstift oppe i mit gamle Sogn i Jylland. Han havde „Færdighed“ i sin Bibel, saa det kunde forslaa. Han „slog op“ i Peter og Johannes osv. og kendte alle sine Steder paa Ringene. Og der var en gammel, erfarne Guds Mand, der vejede meget mere paa Guds Bægtfaal end Bapstiften — det er jeg vis paa — men hvor var det en Ynk at se, hvor Bapstiften førte den anden rundt og slog op og dokumenterede, og den anden kunde slet ikke følge med; thi han havde ikke Hødderne ombundne med Færdighed i Evangeliet. Der er mange troende Menneker, som ikke ved, hvem af de fire Evangelister, der fortæller Signelsen om Fariseeren og Tolbereren — og ikke aner, hvor i deres Bibel de skal finde Fortællingen om den frumbøjede Kvinde, som Satan havde bundet i 18 Aar, eller om den blinde ved Betshaida.

Se, noget af dette hører med til Bibelskolens Program, saa sandt som det hører med til Guds fulde Ristning og er et Led af den.

Selv om det ikke staar i Høj Kurs i vore Dage, og selv om det har været grundig forsmøgt, saa er det nu alligevel faaen. Og der var i de gamle lutheriske Fædres Række af Led i det, de kaldte „Frelsens Ord“, ogsaa noget, der hed „Illumination“ — Oplysning. Og den følger med, naar man „grunder paa Herrens Ord Nat og Dag“.

Men naturligvis er dette ikke nok, ej heller det eneste eller vigtigste. Bibelskolen vil tage Sigte paa Men — som Jesus har sagt —: „Det ene Bør gøres, det andet ikke forsmøges“.

Men Høvedslagen er jo at gøre Bibelen levende. At gøre den rig og frugtbar for Hjerterne. At gøre dem vilere til Enslighed ved Kroen paa Jesus Kristus ved den hellige Skrift.

At lukke op for de rige Væld, — at tage frem af Guds Forraad nyt og gammelt. Jeg huffer ikke, hvad det var for en berømt Missionær, som sagde, at hans Moder paa sit Dødsleje havde kaldt Børnene sammen og havde sagt: „Der ligger en stor Skat til jer. Det er min Bibel. Den er vædet med mine Tøarer og læst under Vøn.“

Og naar vi nu i Guds Navn lægger ud med vor Bibelskole, saa taffer vi Gud, fordi han har givet os Pastor Skovgaard-Peterien som Forstander. Vi ved, at det er hans Sind og Vøn at ville være et Redskab i Mesterens Haand i denne Sag. Intet Navn, som Præsterne har, er for mit Hjerte saa højt og helligt som dette, at Præsten kaldes: Guds Ords Tjener.

Og at vor nye Forstander kommer som en Guds Ords Tjener, derom har han over for Offentligheden afslagt et klart og skönt Vidnesbyrd i en lille Bjece — Nr. 18 af hans „Korte Ord om store Ting.“ Bjeccen hedder: „Hvorledes jeg vandt min Bibel“. Og jeg vilde gerne med disse Linier anbefale den til alle dem, der har Hjerte for vor Bibel og vor Bibelskole.

Efter at Forfatteren har omtalt sit tidligere Forhold til Bibelen og Bibelkritikken, kommer han til at gøre Rede for, hvorledes hans Sjæls praktiske Behov af Guds Ord bragte ham ned paa den rette Plads over for Bibelen. Han siger: „Men nu, da jeg trængte saa dybt til Ordets Hjælp i aandelig Nød, opdagede jeg til min Skram, at hele min Bibel umærkelig var bleven gennemtrængt af Kritik. — Jeg turde ikke hvile i noget af det. Trinene paa Ordets Himmelstige var mere af Svamp, naar jeg traadte paa dem.“

Men videre hedder det: „Men Gud Herren hjalp, og han gjorde det ad underlige Veje. Langsomt, men sikkert erobrede jeg min Bibel tilbage. — Nu var det jo Ordet, som holdt mig i Live, bar mig og styrkede mig. Vænnen blev min bedste kommentar. Til sidst mit elsketste Princip. Ordet blev Føde for min Sjæl, Vns for min Tro, Baaben i min Strid. Og det har Ordet været siden da.“

Gud velsigne det Seneepstorn, som hedder den danske Bibelskole! Og Gud velsigne vor Forstander i og for den som en ret Guds Ords Tjener!

Kirkeindvielse.

Fredriksborg Menighed.

(Fortættelse.)

Efter Indvielsen prædikede Pastor C. Wilhelmien over Matt. 22, 1—14 — Kongemænds Bryllup, og lagde alle indtrængende paa Hjerte, at det gælder om at tage mod Indbydelsen og Bryllupsklædningen. Nogle Menneker synes at, de ser helt godt ud i deres egne Klæder — deres Egenretfærdighed. Og det kan maaske lade sig gøre at narre Menneker dermed men aldrig Gud. Ingen kan bestaa for ham, som ikke er iført Bryllupsklædningen. Bryllupsklædningen er Synderens Forladelse — vævet paa storstet og stærket i Daaben. Læg mod den i Tro.

Derefter optoges et Offer til Missionen, og hele den store Forsamling blev da indbudt til Fællesspisning i den nye Spisestue under Kirken. Det var et ganske stort Arbejde. Menighedens Kvinder her havde paataget sig. Over seks hundrede Menneker deltog i Maaltiderne om Søndagen baade Middag og Aften.

Og dog mærkede man slet ikke noget til Trævlhed, men det hele gik saa jævnt og roligt og godt. Og paa Bordene var der en Overflod af gode Sager. Der er Plads til 120 Personer ved Bordene. Om Mandagen og Tirsdagen var der ogsaa Fællesspisning Middag og Aften.

Bejret havde om Formiddagen været noget truende og om Middagen begyndte det at sne ganske stærkt, men til Trods for det ugunstige Vejr blev dag Kirken om Eftermiddagen fuldt til Trængsel. Om Aftenen blev Bejret bedre og Mandag og Tirsdag havde vi det dejligste Efteraarsvejr, som nogen kunde ønske sig.

Ved Eftermiddagsmødet talte den hollandske Præst fra Minden, Pastor J. Behnhart, paa engelsk

over Sal. 84, 1—2, og den svenske lutheriske, Pastor J. Holmquist over Rom. 1, 17 — ogsaa paa engelsk. Om Aftenen var der Altergang, og Pastor P. A. C. Hansen holdt Skriftetale og hjente ved Alterbordet. Bajt. Hansen talte over Ab. 3, 20 „Se, jeg staar for Døren og banker . . .“ Det gælder om at lukke op for Jesus. Han længes efter at holde Naderne med dig, der er det han banker paa dit Hjertes Dør. Længes du efter ham, og har du Trang i din Sjæl efter hans Samfund, da vil han saa gerne komme. Lukker du op for ham, da kommer han ogsaa her til dig med Synsforladelse og Raade og Kraft.

Efter Altergangen prædikede Prof. P. S. Vig over Markus 12, 28—34 — „Det store Bud i Løven.“ Spørgsmaalet er: Hvilket er det store Bud i Løven? Menneker har gerne Øjst til det, som er stort. Her er Tale om noget virkelig stort — om Guds Lov — om Guds Villie. Djævelen har forvædet Mennekers Hjerte, saa at mange kalder det lille, som er stort, og det stort som er lille. Naar Guds Lov bliver stor for dig, saa bliver du selv lille. Du bliver maaske stor paa en Maade, du bliver en stor Synder — en virkelig „Synder“. Ved Løven kommer Synderens Ervendelse.

Jesus svar paa Spørgsmaalet er: „Du skal elske os.“ Er der da nogen, som har holdt det store Bud — Aarlighedsbudet? Ja Jesus har holdt det, og han er vor Stedsfortæder. I Evangeliet kommer han, som har holdt det store Bud, til os med Raade og Frelse. „Løven er givet ved Moses, Naaden og Sandheden er worden ved Jesus Kristus.“

Det vilde blive altfor langt at meddele alt, hvad der blev talt om de andre Dage, endstøt jeg vilde ønske, at det kunde lade sig gøre. Jeg vil dog blot sige, at det var rigtig vellykkede Dage alle sammen. Guds Ord blev prædikeret i Mand og Kvinde i hele Nødet. Og det kan ikke sige, uden at disse Dages Nøder har sat dybe Spor i Hjerterne baade hos troende og vantro.

Menigheden har et godt Sangkor, og det bidrog sit til at Nøderne blev saa vellykkede, som de blev. Og saa saa Herren velsigne Præst og Menighed i Fredriksborg, og saa den nye Kirke rigtig blive et Hjem, et Tilflugtssted for eder, som boer derude, ja, for Slægter som kommer. Tak for alt hvad vi nød i disse Højtidssage — men mest skal dog Herren have Tak; thi det var dog ham, der sendte Velsignelsen.

J. Chr. Pedersen.

Det højeste Samfund.

En fri Dørrættelse af en Art. i „Wallaces Farmer“, indsendt af en Ven af „Daniferen“.

Ikke langt fra de højeste Toppe af Klippebjergene i Colorado findes det bedste organiserede Samfund, som det har været muligt at finde under en Sjegen, som har været i tre Aar. Det er Vhen Brush i Colorado. Dørrisling af Landet har foraarjaget, at Egnen har faaet et ejendommeligt Udveende og en ualmindelig talrig Befolkning. Men det er Befolkningens Karakter, som har gjort Egnen til, hvad den er.

Naar der tales om at forlade Forholdene i den østlige Del af Colorado, spørger der: Har De været i Brush?

De eldste og mest isjendende Foretagender her er for en stor Del danske. En dansk Koloni begyndtes her for tre Aar siden, og det samme Talent for Co-operation (Andelsforetagende) som har bragt det danske Landbrug op til sin nuværende Stilling, har bidraget til til den Anseelse, som Brush for Tiden har.

Daniserne har i Brush et Sanatorium, som understøttes af deres lutheriske Kirkesamfund, og som er et Mønster paa et virkelig fuldt Velgørenhedsarbejde. De har en Forsbrugsforening og en „Farmers Union“; men fremfor alt har de den nationale Fællesskælske og Evne til at arbejde sammen.

Men Brush er ikke helt dansk. De amerikanske Settlerne har udrettet lige saa meget. Naar man tager i

Betragtning, at de manglede den Fællesskælske, som Daniserne havde, og at de begyndte med lige saa smaa Midler, saa maaske man næsten undres mere over de Resultater, som de har naaet. Vhen har haft dygtige Ledere; Kirker og Skoler vidner derom.

Kirkerne er forenede. Saavel Methodist- som Presbyterierne nermigheden indrømmer, at der burde kun have været een Kirke; men de løser Problemet ved at arbejde sammen i en Mand, som langtfra findes i alle Menigheder. Præsterne Cameron og Conkle er unge Mænd, som synes at bryde sig mindre om de Ting, som adskiller Kirkesamfund, end om virkelig Kristendom. Hvad den ene har, deles med den anden. Engang om Ugen samles begge Menigheder til fælles Guds-tjeneste. Prædikereprædiker betjenes af to Prædiker. Deres Folk synes at ledes mere i en kristelig Mand end til at indtage nogen særlig Stilling paa det religiøse Omraade.

Det er tvivlsomt, at nogen enkelt Menighed kunde have gjort det bedre. Det er et aandeligt Forhold, ikke en Organisation og har sine Fordele saa vel som Svagheder. De offentlige Skoler i Brush har nogle af de Fordele, som findes i alle Distrikter i Colorado, hvor Læder overrisles. De har mange Elever, fordi Folk lever nær sammen, og Vhen staar i nær Forbindelse med Omegnen. Noget af det, som jeg beundrede mest i Skolerne der, var Mr. Fowells Undervisning i „Agriculture“. Staten har ikke ved Lov sørget for Undervisning heri; men hans saa vel som Gymnasiallærerens Embede er lokale Forbedringer ved Statens Love.

Det bedste, jeg fandt ved Brush, var dens Naturlighed. Vhen har ikke lært af fremmede. Det er en aarvaagen Befolkningslyst til Fremfærd, som under Ledelse af en klog Præst og en klarhøret Principal ved Skolerne og med Understøttelse af nogle af de mest selvstændige Farmere, jeg har mødt, der har frembragt disse Resultater. Naar man ser „Jim“ Vullinger eller en af de danske Farmere, saa man en Fortælling af, hvorledes det er kommet frem. Man ser, at det er et vellykket Arbejde af Farmere, som forstaar, hvad Samarbejde betyder — nemlig at Fællesskælske i Arbejdet er Kilden til Velstand for hver enkelt.

Det er Samarbejdet, som gør, at Brush staar saa højt over andre Byer og Settlementer her i Landet.

Warren S. Wilson.

Ell Horn, Ja.

Nu har vi faaet Vinter igen, og vi kan stemme med Salmisten: I Sne staar Irt og Vist i Skjul, Det er saa koldt derude; Og lynger der en lille Jugal Paa Kvist ved frodsne Rude.

Giv Tid, giv Tid! den nynner glad Og rejser de smaa Binger, Giv Tid, og hver en Kvist jaar Blad, Giv Tid hver, Blomst udbringer.

Ja, der er noget trist ved Vinteren, naar man ser ud i Naturen. Været er falden, og alt ser saa nøgent ud, og man synes at Sommeren har været saa kort; man kommer uvilkaarligt til at tænke paa sin egen Livsforløb; den er jo ogsaa kun kort jels for dem, som lever længt, og saa bliver Spørgsmaalet jo for den eneste af os: hvad har vi faaet ud af vort Livs Sommer? Er vi klar over, at vi er kun sat her i Verden en ganske kort Tid for at beredes til en langt bedre og skønnere Verden, hvor der er evig Sommer, hvor Synderens Winter ikke mere kan lægge Vælg paa os og afsløre vort Hjerte som i denne Verdens Trævlhed. Ja, blot vi kunde saa Njet vendt stadigt opad mod den Gud, som har skabt os, og den Himmel, hvor der er evig Sommer; der er beredt en Plads for hver især, blot vi vil tage imod den.

Nu er „Cornhuskningen“ til Ende for de flestes Bedkommende, og vi vil, efter som vi har haft saa stort et Aar, en nogenlunde god Vøl, Massen giver omkring 40 Bu. pr. Acre, det er jo ikke saa meget,

for vi er vant til at faa, men saa er Bjererne saa meget desto bedre, saa at Udbyttet kan jo for saa vidt blive det samme; Smaasæden var bedre i Aar, end den plejer at være, end gav flere Bu., og Kvalliteten er ogsaa god.

Naar nu Herren har velsignet os med saa meget godt, saa maaske vi jo ikke glemme Giveren eller Gaverne, og ligeledes ikke glemme at ofre til Missionen, thi naar Herren har betroet os meget, saa træver han ogsaa meget af os. Der er bleven jagt, at vi paa disse Egne var rundhaandede til at give eller ofre til Missionen; jeg for min Del synes ikke, at vi behøver nogen til at rose os, mon vi er saa gavmilde, saa at vi behøver, at nogen skal rose os? Jeg for min Del tror det ikke; nej, lad os ikke være bange for Sandheden og lad os endelig ikke prøve paa at glatte af paa den, thi hvad der er Sandhed staar dog alligevel som Sandhed i vore Dage, saa vel som det gjorde i Morten Luthers Tid.

Vi havde den Glæde at have Prof. Vig hos os en Søndag, han prædikede for os om Formiddagen i Kirken, og om Eftermiddagen holdt han Foredrag paa Skolen; hans Foredrag var særdeles godt som altid. Jeg skal ikke her komme nærmere ind paa det, kun sige, at der var Tale om at faa det trykt, saa kan jo hvem, som har Vist, saa det at læse. Hans Emne var givet ham af Højsteforeningen, det var, om jeg ikke huffer fejl: „Hvad er Forskellen imellem at lyde og at lystre“.

Om Formiddagen talte Prof. Vig over Dagens Evangelium, og udvalgte Guds Ord for os paa en saa simpelt og letforstaaelig Maade, saa at hver den, som kunde høre, ikke kunde andet end faa noget med sig hjem af, hvad der blev talt; han lagde blandt andet, at han var ikke kommen for at smøre os om Munden, eller at tale som Grene fløede, men for at tale som Guds Ord, Lov og Evangelium. At prædike Lov alene vilde ikke bringe Frelse for noget Menneke og at prædike Evangelium uden Lov vilde være det samme som at kaste Vand paa en Gaas. Man hører saa lidt Tale om, at man skal tro, og at det er Troen at, det kommer an paa osv. Det kunde jo se ud til, at det var saa let en Sag at tro, og at det kunde hvem som helst; for mig ser det saaledes ud, at der kun kan være Tale om at tro paa den Herre Kristus for den, som ved Løven har set sin fortabte Tilstand, og som maaske er ved at forsvinde over sin Synd; hvad kan det hjælpe at sende Bud efter en Løge til et Menneke, som er rast — det vil jo se ad os; dog, lige saa taabeligt er det jo at tale om tro til et Menneke, som lever uden Gud i denne Verden; først naar et Menneke er blevet bange for sin Synd, kan der være Tale om, at det vil lytte til Evangelium.

Det er mit Haab, at der maaske blive mere Liv paa disse Egne, at Menneker ved Guds Mand i Ordet maaske blive overbevist om Synd saaledes, at de mange, som endnu ikke har set deres fortabte Tilstand uden Gud i denne Verden, maaske faste sig ned ved Korsets Fod og bede med Tolderen: „Gud vær mig Synder naadig“; da er det først, at du og jeg erfarer hvor meget vi trænger til en Frelser, og da er det først at der kan være Tale om at tro; uden Tro — ingen Fred.

Nu er vor Skole i fuld Sving, og der kommer stadig flere Elever, og det ser ud til at vi skal faa vor Skole overfyldt i Aar; men som, jo flere des bedre, vi faar nok Plads til eder, der er mange af jidste Aars Studenter her allerede, og flere ventes med det første.

Menigheden har købt et nyt Piano til Skolen, saa nu er vi forsynet med to Pianoer i Skolens Lokale, saa der kan blive baade Sang og Musik til Loftet, om i vil.

For Tiden har vi to Sangforeninger i fuld Gang, en paa Skolen og en i Menigheden, nu gælder det jo om at presse hinanden for at finde ud, hvilken er den bedste.

Hvad vi mangler endnu er et Bibeorgel i vor Kirke, og jeg haaber, at vi maaske blive i Stand til at faa et inden ret længe; jeg er en Effer af Sang og Musik, og jeg mener, at det bidrager meget til at gøre Gudstjenesten mere højtidelig; der er noget dragende og indbydende, og Hjertet bliver mere stemt til Andagt; thi Herren taler sikkert ogsaa igennem Sang og Musik til os. Vi har den Glæde at have en dygtig Sanglærer iblandt os, og det gælder nu for os at se at faa et godt Udbytte deraf, medens vi har Vejledningen.

En Del af de unge her var til Ungdomsmøde i Council Bluffs, og de fortæller os, at de havde et godt Møde, saa vi, som blev hjemme, kan jo ikke andet end fortryde, at vi ikke var med. Na, det kan jo ikke sige, at der er stor Betsignelse i at have Missions- og Ungdomsmøder; jeg ved jo nok, at der er dem, som siger, at det er ingen Nytte til, og det endda for os og sørge for, at vi kunde faa rigtig mange Møder, saa at Guds-lybet hos de troende kunde blive opbygget, og den søvnige blive vaagen, den vantro omvendt til Herren; først da er Livet værd at leve, naar vi har givet Herren vort Hjerte helt og udelst.

Saa til Slut en kærlig Hilsen til alle Daniferens Læsere. En af Menighedens unge.

Denmark, Wis.

22. Nov. 1911.

Da jeg for ikke længe siden læste i „Daniferen“ om at haarde Uvejr, der havde ræjet saa mange Steder, saa mange Steder, saa tænkte jeg at lade „Daniferen“ Læsere høre lidt om, hvordan det stod til her. Det torne og lynede meget om Lørdagen, men om Natten slog Vinden om til Vest, og det blev bitterligt koldt og tillige stærk Storm. Om Natten mellem Søndag og Mandag rundt kl. 1 blev Folk vækket ved den megen Ringning i Telefonterne, og Maadet var, der er Tid i V. Schoens Butik og Distabrik. Behoerne var vaagnet ved, at deres Børn græd; det ældste Barn var ved at kvæles af Reg. Det maaske have været strengt at komme op af den varme Seng og udenfor i det blotte Linned.

Det har ellers været et koldt, boadt og mørkt Efteraar; det regnede for det meste, og i den senere Tid har det sneet ikke saa lidt; mange har prøvet baade Slæder og Skoner.

Der kunde være meget at skrive om, men da jeg ikke vil gaa saa langt tilbage i Tiden, saa skal det blot være lidt af det sidste.

Forleden Søndag blev der optaget nok en Familie i Menigheden, det var John Noel og Familie. De var til Stede i Kirken og blev budt Velkommen.

Afsluttede af Ny Danmarks gamle Mand er bade i Afsæt af Efteraaret. Den ene var Mesteren Johannes, han havde været i de fleste af Sommeren; den anden var Kristian Madsen, han havde i nogle Aar ikke haft sine Søsters fulde Brug; han var langt oppe i Alderen, næsten 90 Aar. Hans Kone var omkring halvt beständig, hun er ogsaa gammel. Den tredje var Frits B. Rasmussen. I Aaret 1855, da Town af New Denmark blev organiseret blev han valgt som dens første „Chairman“, var lige myndig, da han blev valgt. Med Undtagelse af et Aar har han ogsaa været „Justice of the Peace“ lige til sin Død; den 5. Maj gjaldte han 78 Aar.

Her har været mange Bryllupper ogsaa gennem Sommeren, men i den sidste Tid har det nok været mest Selvbryllupper, da der har været 3 i 7 Uger i en 3 Miles Omkreds, det første var Peter J. Peterien.

Mrs. Peterien har været og er iag. Det andet var Carl E. Jensen og det tredje var Niels T. Peteriens.

Vore Præstefolk var indbudt af tre Steder; der blev sunget flere Sange, og Pastor Jensen talte et godt Guds Ord hvert Sted.

Inden ret længe vil der nok blive Trævlhed i Præstegaarden, da vor Præstefruer har indbudt til Søndagsmøde først i Dec., det er Nærsmødet.

Hvis ikke min Papir vanderer i Affaldskurven, saa hilses alle Bladets Læsere paa det venligste. Meddelelser.

BEGAA IKKE SELVMD MED MEDICIN!

Les: „Natur-Kur“ om Naturens simple Lov, Paradis genfundet. Pris \$1.00. The International Health Co., 273 So. Broadway, Yonkers, N. Y.